

Prelatens brev (februar 2007)

Prelaten inviterer oss til å akseptere Guds vilje, også når den synes vanskelig: ”Å ta imot disse krav med sjenerøsitet, kanskje etter en innledende tid med motstand eller rådvillhet, utgjør den sikre veien for å følge Jesus på nært hold.”

27.02.2007

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

La oss betrakte det tekststedet som den hellige Lukas har formidlet: *”Da så den tiden som Moseloven foreskriver for en renselse, var over, tok de ham med opp til Jerusalem for å fremstille ham for Herren, i overensstemmelse med Herrens lov, der det heter: ’Enhver førstefødt av mannkjønn skal være viet Herren,’ og for å ofre ’et par turtelduer eller to dueunger’, slik som Herrens lov sier”* (Lk 2, 22-24) I løpet av noen få vers gjentas det på en ærbødig måte at Maria og Josef dro til Jerusalem med det uttrykkelige ærend å oppfylle Guds vilje, slik den var beskrevet i Moseloven. De setter ikke spørsmålstegn ved noen ting, selv om de skulle ha god grunn til å synes at dette budet ikke gjaldt dem. De adlyder med enkelhet og glede og gir dermed et fintfølende eksempel på trofasthet mot Gud og lydighet overfor hans lover for alle menn og kvinner til alle tider, og spesielt til de kristne. Dette har sikkert fått dere til

å tenke på den hellige Josemarías skarpe ord når han kommenterer det fjerde av gledens mysterier i Rosenkransen: **Har du merket det? Hun – den uplettede – underordner seg loven som om hun var uren. Dumme barn, skal ikke dette forbitte lære deg å oppfylle Guds hellige lov uten hensyn til personlige oppofrelser?** (Rosenkransen, fjerde gledesfulle mysterium).

Hele den kristne visdom sammenfattes i oppfyllelsen av Guds lov. Det finnes ingen mulighet for å følge Kristus utenfor denne vei av fullkommen forening med Guds vilje. Jomfru Maria og Josef gjorde dette hvert øyeblikk av deres liv. Når Hebreerbrevet snakker om Guds inntreden i verden, legger det ordene fra en Davidssalme i hans munn: *”Slaktoffer og gaveoffer ville du ikke ha, men et legeme formet du for meg, brennoffer og syndoffer ønsket du*

ikke. Da sa jeg: Her er jeg, for å gjøre din vilje, Gud, i bokrullen er det skrevet om meg.” (Heb 10, 5-7, jf.

Salme 40, 7-9) Og det er svært viktig at når Maria takker ja til

Inkarnasjonen, sier hun samtidig til engelen Gabriel: *Jeg er Herrens tjenerinne. Det skje meg som du har sagt.* (Lk 1, 38) Jomfru Marias *fiat* er i fullkommen enhet Guds sønns *ecce venio*, ”Se, jeg kommer for å gjøre din vilje”, han som blir menneske for vår frelses skyld. Den hellige Far sier:

Overfor mysteriet med disse to ”Her er jeg”, Sønnens ”Her er jeg” og Morens ”Her er jeg”, som gjenspeiler seg i hverandre og utgjør ett eneste Amen til Guds kjærlighetsvilje, så forundres vi og tilber fulle av takknemlighet.

(Preken 25/3 2006)

Men denne forundring og takknemlighet bør vise seg i håndfaste gjerninger. For vi minnes Jesus ord: *Ikke alle som sier til meg:*

'Herre, herre...' skal komme inn i himlenes rike, men alene den som gjør min himmelske Fars vilje. (Mt 7, 21)

Herrens sterke bebreidelse til menneskene i hans samtid, som han også kunne rette til oss i dag, sier nettopp dette: at vi mange ganger nøyer oss med å forkynne vår kjærlighet til Gud i ord, men gjerningene strekker ikke til. Den hellige Markus sier dette et sted i hans evangelium som vi kommer til å lese i messen om noen få dager:

Sannelig var det rett, hva Jesaja sa om dere hyklere: Dette folk ærer meg med leppene mens deres hjerter er langt borte fra meg. (Mk 7, 6) La oss bruke vår Faders ord for vår meditasjon:

Din bønn bør være som Guds Sønns bønn, ikke som hyklernes, de som får høre Jesus si til dem: "Ikke alle som sier 'Herre, herre' til meg skal komme inn i himlenes rike." Din bønn, ditt rop "Herre, Herre" bør på tusenvis av ulike måter i løpet av din dag gå hånd i

hånd med en virksom vilje og anstrengelse for å oppfylle Guds vilje. (Den hellige Josemaría, *Forja* (Smien), nr. 358)

La oss ofte spørre oss: Oppfyller jeg trofast himmelens vilje? Søker jeg etter å tilpasse meg i alt til dens krav, uten begrensninger? Det er lett å si det den hellige Josemaría tenkte, men i praksis må vi klart erkjenne at vi støter på eller tenker oss mange vansker når det gjelder å godta og elske vår himmelske Fars vilje. En sykdom, en fysisk eller moralsk motgang, et uventet hinder i vårt arbeid, friksjonene i kontakt med andre mennesker, noe som ikke går etter våre planer... Alle disse detaljene utgjør konkrete uttrykk for Guds vilje, som Herren retter til oss ved å bruke de vanligste omstendigheter, og de krever et lojalt svar. Å ta imot disse krav med sjenerøsitet, kanskje etter en innledende stund av motstand eller

rådvillhet, utgjør den sikre veien for å følge Jesus på nært hold og oppfyller bokstavlig rådet om å ta hans kors på oss hverdag og på den måten etterligne ham fullstendig. (Jf Lk 9, 23)

Hvordan svarer vi på dette kallet fra Gud? Klarer vi å se vår Far Guds kjærlighetsfulle vilje bak dagens motgang, selv den minste? Er vi bevisste på at alt dette kan sammenlignes med de meiselslag som Den hellige ånd, den guddommelige Kunstner, innhamrer Kristi bilde i vår sjel med?

La oss være sjenerøse, mine barn, når vi sier *serviam*. La oss lytte til den hellige Josemarías råd: **Dere må ikke komme inn i en ond sirkel ved å tenke: Hvis dette løser seg på en eller annen måte, så skal jeg være svært gavmild mot Gud. Kan det ikke være slik at Jesus regner med at du skal være gavmild uten**

forbehold, for selv å løse problemet på en bedre måte enn du kan forestille deg? En fast beslutning, en selvsagt konsekvens: Hvert øyeblikk, hver dag, vil jeg prøve å sjenerøst oppfylle Guds vilje. (Den hellige Josemaría, *Veien*, nr. 776)

Disse ordene er en forlengelse av de ord som også står i *Veien*, og som var skrevet med ild i vår Faders sjel: **Man forteller om en person som i bønn sa til Herren: ”Jesus, jeg elsker deg” og fikk følgende svar fra himmelen: ”Kjærligheten viser seg i gjerninger og ikke i vakre ord.” Tenk etter om ikke også du fortjener denne kjærlige bebreidelsen. (*Ibid.*, nr. 933)**

I disse dager er det 75 år siden vår Fader hørte Gud si dette i hans indre. Vår Fader henviste til denne hendelsen som fant sted 16. februar 1932, men han snakket alltid på en

slik måte at man ikke kunne gjette hvem hovedpersonen var. Det er bare etter hans reise til det himmelske hjem at vi har blitt kjent med denne hendelsen i detalj, den fremgår av hans *Apuntes íntimos* og gjentas i en av de publiserte biografiene.

Vår grunnlegger hadde hatt en kraftig forkjølelse i flere dager og han uttrykte seg slik: **Dette gjorde at min manglende sjenerøsitet mot min Gud åpenbarte seg, da jeg ble svekket i min bønn og i de tusen småting som et barn (...) kan tilby sin Herre hver dag. Jeg var klar over dette, fortsetter han, og at jeg utsatte visse forsetter om å engasjere meg mer og vie mer tid til fromhetsøvelser, men jeg roet meg med tanken: senere, når du er sterkere, når din økonomiske situasjon er bedre... da!** (Den hellige Josemaría, *Apuntes íntimos*, nr. 606 (16/2 1932). Jf. Andrés

Vázquez de Prada, "El Fundador del Opus Dei", bind 1, si. 417.)

Hvor menneskelig er ikke den hellige Josemaría! Han var også nødt til å kjempe som vi i så mange småsaker. Også han, som vi, ble påvirket av skrøpelighet, økonomien, tidsmangel, uvilje... Og skulle han ikke da kunne forstå oss når vi ber ham om å hjelpe oss til å overvinne våre begrensninger? La oss vende oss til ham med tillit, siden han forstår våre behov så godt. Men la oss alltid være beredt til å erkjenne Guds vilje i alle slags omstendigheter og la oss gjøre den til vår egen uten å gjemme oss bak unnskyldninger, som vi ofte finner på for å rettferdiggjøre vår manglende sjenerøsitet.

Jeg fortsetter med den hellige Josemarías egen beretning. Samme 16. februar, mens han ga søstrene i St. Elisabeth den hellige kommunion, snakket han med Jesus Kristus i sitt

hjerter og uten hørbare ord sa han noe til ham som han ofte gjentok dag og natt: ”**Jeg elsker deg mer enn disse.**” Umiddelbart, - legger han til – forsto jeg uten ord: ”**Kjærligheten viser seg i gjerninger og ikke i vakre ord.**” I samme stund innså jeg tydelig hvor lite sjenerøs jeg var og husket mange ubemerkede detaljer, som jeg ikke hadde tatt hensyn til, noe som fikk meg til å forstå tydelig hvordan jeg hadde manglet sjenerøsitet. Å Jesus! Hjelp meg, slik at ditt lille esel blir helt og fullt gavmildt. Gjerninger, gjerninger! (Ibid.)

Don Álvaro fortalte at denne inngripen fra Herren rystet den hellige Josemaría sterkt, ikke fordi han var svak i bønner, men fordi Gud ba ham om mer, og med denne *loquela* opplyste han hans forstand og styrket hans hjerte slik at han skulle oppdage **mange ubemerkede detaljer**, som han kunne finslipe.

Dette gjorde vår grunnlegger, og minnet om denne **kjærlige bebreidelse** fra Jesus sporet ham i resten av hans liv til å tjene Gud og mennesker mer og bedre.

Også vi kan og bør tilegne oss denne lærdommen. Å oppfylle Guds vilje uten gjerrighet, slik den fremkommer i dagliglivet, peker ut for oss kongeveien for å følge vår Herre nært og være virksomme i apostolatet. Dette minnet Den hellige far om i en preken: **Å følge den guddommelige Mester trofast gjør de kristne til fredsvitner og apostler. Vi kunne si at denne indre holdning også hjelper oss til bedre å vise hvordan vårt kristne svar bør være til den vold som truer verdensfreden. Det er sannelig ikke hevnen, eller hatet, eller flukten til en falsk spiritualisme. Kristi disiplers svar består heller i å gå den veien som ble valgt av ham som bestemt**

omfavnet korset overfor det onde som fantes i hans samtid og i alle tider. På den måten tok han kjærlighetens lengre men mer effektive vei. I hans fotspor og i forening med ham bør vi alle anstrenge oss for å stå imot det onde med det gode, løgnen med sannheten, hatet med kjærligheten. (Benedikt XVI, Preken, 1/3 2006)

Med all kjærlighet velsignes dere av
deres Fader

+ Javier

Roma, 1. februar 2007

.....